

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Marcely Rouskové a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **AC DODÁVKY, s.r.o.**, IČ 27446174, se sídlem Chemická 951, Kunratice, Praha 4, zast. JUDr. Josefem Kulhavým, advokátem se sídlem Praha 2, Legerova 44, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 567/15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2014, č. j. 92508/14/0100,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2014, č.j. 92508/14/0100, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a Hl. m. Prahy ze dne 28. 7. 2014, č.j. 10/1561/13/34, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč pro porušení ust. § 9 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 7 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, kterého se žalobce dopustil tím, že u prodávaného vozidla Volkswagen crafter 2,5 TDi, VIN: ..., deklaroval počet najetých kilometrů ve výši, která neodpovídala skutečnému stavu vozidla, když při kontrole provedené dne 27.8.2013 na adrese autobazaru žalobce Voctářova 18/51, Praha 8, písemně i ústně uvedl, že vozidlo má najeto 261 000 km, přičemž již k datu 30.12.2010 byl stav najetých kilometrů ve výši 418 790 km, jak bylo prokázáno znaleckým posudkem č. 3300/2013. Současně byla žalobci současně uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč. In eventum navrhl žalobce moderaci uložené pokuty.

Žalobce v žalobě namítl, že nebyla dána pravomoc žalované k vydání rozhodnutí, neboť Česká obchodní inspekce může činit závazná rozhodnutí za předpokladu, že na jedné straně je spotřebitelem fyzická osoba, která nejedná v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání a na druhé straně je prodávajícím podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo mu poskytuje služby. Společnost žalobce se však zabývá nákupem a prodejem ojetých motorových vozidel sloužících výlučně k podnikatelské činnosti. Vozidlo Volkswagen rafter, které bylo předmětem šetření, je nákladní valníkovaný automobil, který si nekupuje občan coby spotřebitel, ale výlučně osoby fyzické a právnické, kterým slouží tento typ vozidla k podnikatelské činnosti. Za celou dobu existence společnosti žalobce se nestalo, že by takovýto typ vozidla si koupil občan - spotřebitel pro svou potřebu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalovaná vystupovala při získávání informací o předmětném vozidle jako občan - spotřebitel. Pracovník žalovaného nikdy nemluvil s žádným z pracovníků společnosti žalobce, a proto v tomto případě není naplněno ust. § 9 zákona o ochraně spotřebitele. Extenzivní interpretace při koupi dodávkového nákladního vozidla nelze takto vztahovat na výklad, že si jej může koupit i občan - spotřebitel. Jestliže k tomu v praxi nikdy nedošlo, jde v dané věci o extrémní a extenzivní výklad žalovaného. Ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je třeba vždy vykládat s ohledem na konkrétní okolnosti jednotlivého případu a přitom je třeba aplikovat princip proporcionality mezi ochranou spotřebitele na jedné straně a reálnými možnostmi prodávajícího na straně druhé. Extenzivní výklad správních orgánů, že kontrola žalovaného vystupovala coby občan - spotřebitel, se nemůže zakládat ani na nafocení tabulky obsahující technické vlastnosti vozidla vč. stavu tachometru za oknem. Oprávněnost takové kontroly by byla založena pouze tehdy, pokud by žalovaný skutečně hovořil s nějakým zaměstnancem žalobce a poté by sdělil, že chtějí předmětný valníkovaný vůz zakoupit jako občan - spotřebitel.

Dle žalobce dále nejsou naplněna ust. § 9 a § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí ničeho neuvádí o diskriminaci, v čem by měla diskriminace spočívat, z čehož vyplývá, že správní orgán aplikoval právní normu, která se nevztahuje k výroku rozhodnutí.

Rovněž je nesprávná interpretace ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele v návaznosti na počet ujetých kilometrů, které správní orgán zjistil pouze z informační tabulky uvedené na vozidle. Tato tabulka v žádném případě nepředpokládá, že prodávající tím řádně informoval spotřebitele o vlastnostech prodáváných výrobků nebo charakteru poskytovaných služeb. Teprve kupující, který má zájem o předmětné vozidlo, zajde za zaměstnancem společnosti žalobce a vyžaduje ukázání motoru, prohlédnutí vnitřku kabiny, sdělení informací o historii vozidla vč. ujetých kilometrů a učiní zkušební jízdu. Kdyby pracovníci žalovaného takto postupovali, zjistili by, že prodávající řádně informuje kupujícího o vlastnostech prodáváného vozidla. Žalovaný se však pouze soustředil na znalecký posudek a zcela obecnou nic neříkající tabulku umístěnou na vozidle.

Správní orgány obou stupňů při svém rozhodování pominuly princip proporcionality mezi ochranou spotřebitele na straně jedné a reálnými možnostmi prodávajícího na straně druhé. Žalobce jako prodávající má sice letité zkušenosti, avšak nemá k dispozici technické zázemí formou servisu, ze kterého by mohl zjistit a ověřit, zda stav kilometrů na tachometru odpovídá skutečnému množství kilometrů. Existuje celá řada vozidel, které mají najeto více kilometrů, avšak jejich technický stav je mnohem lepší, než stav vozidel s nižším počtem ujetých kilometrů. Pokud žalobce pouhým pohledem zjistí, že ujeté kilometry neodpovídají stavu vozidla, pak samozřejmě takovéto vozidlo do autobazaru nepřeveze. V případě

předmětného vozidla žalobce vycházel z celkového technického stavu vozidla, který odpovídal počtu ujetých kilometrů na tachometru. Žalobce měl taktéž doklady ze Španělska, že vozidlo má najeto 260 000 km a neměl důvod těmto informacím nevěřit. Žalobce kupuje a prodává vozidla po několika majitelích, a tudíž není schopen zjistit, zda tachometr pro vady byl vyměněn či zda došlo k přetočení kilometrů. Žalobci není jasné, jak má kupujícího řádně informovat, když sám nemá podklady o tom, zda skutečně stav ujetých kilometrů odpovídá stavu na tachometru. V tomto případě jde ze strany správních orgánů o libovůli. Libovůli v napadeném rozhodnutí lze spatřovat i v tom, že se správní orgány nezabývaly jinými argumenty a jejich rozhodnutí se zamítavými argumenty byly v podstatě opsány, aniž by zde bylo uvedeno, na základě jakých konkrétních skutečností bylo v dané věci rozhodováno. Správním orgán měl provést výslech jednatele společnosti žalobce, tj. osoby, která nese plnou odpovědnost za řádný provoz této společnosti, příp. vedoucího prodeje p. K. Z výpovědi těchto osob by správní orgán zjistil, jakým způsobem se provádí prodej těchto dodávkových a nákladních motorových vozidel a jakým způsobem je kupující informován ohledně vlastností prodáváného zboží. Žalovaný nepředložil žádný důkaz, kterým by jej dle ust. § 9 zákona o ochraně spotřebitele žalobce jako prodávající řádně neinformoval o vlastnostech a technickém stavu předmětného vozidla. Teprve při předložení takových důkazů by bylo možno oprávněně zahájit předmětné řízení.

Žalobce se dále domnívá, že uložená pokuta ve výši 250.000,- Kč je nepřiměřeně vysoká a je pro žalobce likvidační. Žalobce se zabývá prodejem ojetých nákladních dodávkových vozidel, kde jsou marže zcela minimální, neboť se každý podnikatel snaží vozidlo zakoupit za co možná nejnižší cenu. Žalobce nemá zákazníky, kteří si kupují luxusní vozidla, a kteří na výši částky za zakoupení takového vozidla nehledí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobce obdobné námitky uplatňoval již ve svém odvolání, a žalovaný se s nimi řádně vypořádal.

Dále žalovaný uvedl, že, že v kontrolním protokolu ze dne 27. 8. 2013 je jasné uvedeno, že odpověď na dotaz spotřebitele, kolik má vozidlo najeto kilometrů, odpověděl jednatel žalobce, pan M. S. Jednatel poté k předmětnému vozidlu předložil osvědčení o registraci vozidla, kupní smlouvu, předávací protokol, fakturu a příjmový doklad. Dále jednatel sdělil, že žalobce je majitelem a prodávajícím vozidla, ale že doklady o koupi vozidla nejsou na provozovně k dispozici. Z kontrolního protokolu neplyne, že by žalobce vylučoval, aby u něj nakupovali i spotřebitelé, nezjišťoval, zda osoby (inspektoři v tu dobu v postavení spotřebitele), které vstoupili do jeho provozovny a které se ho táží na nabízené vozidlo, jsou spotřebitelé či podnikatelé. I spotřebitelé tak mohli vejít do provozovny žalobce a zajímat se o nabízená vozidla. V odvolání žalobce sám připustil, že je teoreticky možné, že by si spotřebitel daný typ vozidla zakoupil. Skutečnost, že žalobce žádnému spotřebiteli takový vůz neprodal, neznamená, že se tak nemohlo stát.

Správní delikt podle ust. § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele je deliktem ohrožovacím, což znamená, že postačuje pouhé ohrožení právem chráněného zájmu, který byl v daném případě nepochybně ohrožen. Navrhované výsledky považuje žalovaný za nadbytečné, neboť by nemohly přispět k objasnění věci vzhledem k tomu, že skutečnost, zda si nějaký spotřebitel u žalobce zakoupil nákladní valník, není pro posouzení případu podstatná. Pokud jde o argumentaci žalobce leasingovými společnostmi, žalovaný uvádí, že vozidlo lze zakoupit i bez jejich účasti, na konstatování viny žalobce to tak nic nemění.

Pokud jde o právní kvalifikaci jednání žalobce (porušení ust. § 9 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, žalovaný má za to, že použití těchto ustanovení bylo správné. Žalobce řádně neinformoval spotřebitele o vlastnostech prodávaného vozidla, konkrétně o počtu vozidlem najetých kilometrů. V době porušení této povinnosti byl správní delikt odpovídající porušení ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele zakotven v ust. § 24 odst. 7 písm. c) tohoto zákona. Správní orgán řádně uvedl, že postupoval podle zákona účinného v době spáchání správního deliktu, a to v hlavičce rozhodnutí orgánu prvního stupně („...o *ochraně spotřebitele, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu*“) na str. 3 daného rozhodnutí, kde se orgán prvního stupně věnoval problematice čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, v rozhodnutí žalovaného na str. 6 v rámci vypořádání se s obdobnou námitkou žalobce uplatněnou s odvolání. Diskriminace nebyla v daném případě vůbec řešena.

Co se týče podání informace o stavu tachometru a podání informace o počtu skutečně najetých kilometrů, žalovaný má za to, že se jedná o dva odlišné údaje, které nemusí být vždy shodné, a spotřebitel by měl být jasně, pravdivě, úplně, jednoznačně a srozumitelně informován o obou těchto údajích, a to zároveň. Pokud je uvedena pouze informace o stavu tachometru, musí být současně uvedeno, jaký je vztah této informace k počtu skutečně ujetých kilometrů. Prodávající by tedy měl ověřovat, zda údaj na tachometru odpovídá počtu skutečně najetých kilometrů a výsledky tohoto ověřování by měl sdělit spotřebiteli. V případě, kdy nelze učinit žádné kroky k ověření stavu tachometru, musí být toto spotřebiteli sděleno. Upozornění na možný nesoulad až při uzavírání smlouvy je nedostatečné, spotřebiteli byla zprvu sdělena informace o určitém počtu najetých kilometrů, posléze (tedy v době, kdy už spotřebitel projevil o koupi vozidla vážný zájem) je mu sděleno, že stav tachometru nemusí být totožný s počtem skutečně ujetých kilometrů. Není možné, aby prodávající v určité fázi nabídky deklaroval nějaký údaj a v pozdější fázi tento údaj zpochybnil. Informace o stavu tachometru uvedená bez dalšího vzbuzuje ve spotřebiteli zdání, že se jedná o počet skutečně najetých kilometrů (resp., že počet skutečně ujetých kilometrů je shodný s údajem na tachometru), pokud by spotřebitel od začátku věděl, že stav tachometru nemusí odpovídat skutečnosti, nemusel by se o vozidlo dále zajímat. Z tohoto důvodu je tak nutné, aby byly oba údaje, tedy jak stav tachometru tak počet skutečně ujetých kilometrů (či informace, že tento počet nelze zjistit) uvedeny zároveň, což však žalobce prokazatelně neučinil. Žalobce na tabulku na čelním skle vozidla uvedl pouze údaj o stavu tachometru, při dotazu inspektorů (v té době vystupujících jako spotřebitelé) na kilometrový nájezd vozidla, byl sdělen pouze počet ujetých kilometrů uvedený na tachometru. Ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele bylo prokazatelně porušeno.

Žalobce nebyl v průběhu řízení nijak zkrácen na svých právech. Popisovaný požadavek není nikterak nepřiměřený možnostem žalobce, pokud žalobce nemá podklady k ověření stavu tachometru, musí toto spotřebiteli sdělit současně s uvedením údaje o stavu tachometru. Není možné, aby byly spotřebiteli poskytovány pouze dílčí informace. Spotřebitele primárně zajímá, kolik má vozidlo skutečně najeto, takový údaj je podstatný pro výběr kupovaného auta, neboť ukazuje, v jaké intenzitě bylo vozidlo používáno. Stav tachometru představuje pouze údaj opsaný z ukazatele najetých kilometrů nacházejícího se ve vozidle, je třeba ho doplnit údajem vztahujícím se k počtu skutečně najetých kilometrů, a to ať již uvedením číselného údaje či poskytnutím informace, že počet skutečně najetých kilometrů nemůže být zjištěn a že nemusí být shodný se stavem tachometru. Žalobce by měl vyvinout maximální úsilí, aby ověřil, zda stav tachometru odpovídá počtu skutečně ujetých

kilometrů. Žalovaný je přesvědčen o tom, že jedině výše uvedeným může dojít k vyhovění požadavku ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

K výši uložené pokuty žalovaný sdělil, že uloženou pokutu považuje žalovaný za přiměřenou, odpovídající okolnostem případu a dostatečně splňující represivní i preventivní účinky. Výše uložené pokuty byla řádně odůvodněna, správní orgán se zabýval všemi kritérii stanovenými v ust. § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a tato řádně vyhodnotil. Žalobce v odvolacím řízení nenamítal, že by pro něj mohla být výše uložené pokuty likvidační, žalovaný ve vztahu k osobě žalobce (velký autobazar prodávající auta za ceny v řádech desítek až statisíců korun českých) neměl za to, že by pro něj mohla mít pokuta ve výši 250.000,- Kč likvidační účinky, proto se majetkovou situací žalobce nezabýval. S uloženou sankcí jsou vždy spojeny určité negativní důsledky pro majetkovou situaci pachatele, takové důsledky jsou předpokládány z hlediska naplnění preventivních účinků sankce. Uložená sankce má vést pachatele k tomu, aby se ze svého protiprávního jednání poučil a přijal taková opatření, aby k němu již nedocházelo. Takto má působit i na další adresáty téže právní povinnosti. Žalovaný informoval žalobce o možnosti požádat o uložení úhrady pokuty ve splátkách, takto mohou být zmírněny negativní důsledky sankce.

Žalobce v replice označil tvrzení žalovaného v jeho vyjádření za tendenční, účelově zkreslená a v mnohých směrech i záměrně nadnesená, za účelem si obhájit zcela nespravedlivě uloženou pokutu ve výši 250.000,- Kč. Tendenčnost např. spatřuje v tvrzení, že „z kontrolního protokolu neplyne, že by žalobce vylučoval, aby u něj nakupovali i spotřebitelé, nezjišťoval, zda osoby (inspektoři, v tu dobu v postavení spotřebitele), které vstoupily do jeho provozovny, jsou spotřebitelé či podnikatelé.“ Žalobce znovu zdůraznil, že za celou dobu jeho podnikatelské činnosti si nákladní valník Volkswagen nekoupil jeden jediný spotřebitel, neboť z logiky věci jednoznačně vyplývá, že občanu-spotřebiteli je takovéto vozidlo zcela k ničemu, pokud s ním nebude vykonávat nějakou podnikatelskou činnost.

Společnost žalobce nemá možnost zjistit, zda skutečný počet ujetých kilometrů odpovídá stavu na tachometru. Má pouze možnost provést technickou obhlídku předmětného vozidla, která v některých případech může ukázat na nesoulad stavu ujetých kilometrů se stavem na tachometru, avšak v některých případech toto vůbec nelze zjistit. Protože tuto skutečnost nemůže objektivně zjistit, pak by naopak bylo v mnohých případech klamné tvrzení vůči straně kupující, když by vždy na cedulce uvedl stav tachometru a pod tento údaj by napsal, že tento stav nemusí odpovídat skutečně najetým kilometrům. Rovněž samotná cedulka za oknem automobilu přeci nemůže popisovat celkový technický stav vozidla, jak se snaží nastínit žalovaný ve svém vyjádření. Tabulka má pouze informativní charakter. Teprve v podrobné fázi, kdy se probírá se zájemcem celkový technický stav vozidla, je upozorněn na to, že není známo, jak je to se skutečným stavem ujetých kilometrů. Ve vyvěšených všeobecných podmínkách žalobce je mj. v oddělení 9.4 uvedeno, že stav tachometru na vozidle nemusí vždy odpovídat skutečnosti. Před koupí vozidla doporučujeme si vozidlo prověřit. Každý má možnost s těmito všeobecnými podmínkami se seznámit a navíc v každé kupní smlouvě, kterou zákazníkovi předkládáme, je uvedeno, že stav kilometrů, uvedených na tachometru, nemusí odpovídat skutečnému stavu ujetých kilometrů s vozidlem. Toto jsou dostatečné informace pro zákazníka, aby si vše dostatečně promyslel, zvážil, zda celkový technický stav vozidla odpovídá prodejní ceně, a poté se rozhodl vozidlo zakoupit či nikoliv.

Jestliže za celou dobu, co žalobce provozuje autobazar, si předmětný nákladní valník Volkswagen nekoupil občan - spotřebitel, tak to již musí samo o sobě signalizovat, že

zásadně tato vozidla nepodléhají zákonu na ochranu spotřebitele, protože spotřebitel si takovéto vozidlo nekoupí, takovéto vozidlo nepotřebuje.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a Hl. m. Prahy ze dne 28. 7. 2014, č.j. 10/1561/13/34, byla žalobci uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč pro porušení ust. § 9 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 7 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, kterého se žalobce dopustil tím, že u prodávaného vozidla Volkswagen crafter 2,5 TDi, VIN: ..., deklaroval počet najetých kilometrů ve výši, která neodpovídala skutečnému stavu vozidla, když při kontrole provedené dne 27.8.2013 na adrese autobazaru žalobce Voctářova 18/51, Praha 8, písemně i ústně uvedl, že vozidlo má najeto 261 000 km, přičemž již k datu 30.12.2010 byl stav najetých kilometrů ve výši 418 790 km, jak bylo prokázáno znaleckým posudkem č. 3300/2013. Současně byla žalobci současně uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Odvolání žalobce proti rozhodnutí o uložení pokuty bylo zamítnuto a rozhodnutí bylo současně potvrzeno. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že odvolatel nijak neinformoval o tom, že by výrobky prodával pouze podnikatelům. Z kontrolního protokolu ze dne 27. 8. 2013 plyne, že předmětné vozidlo bylo nabízeno k prodeji i inspektorům České obchodní inspekce vystupujícím při kontrole v postavení spotřebitelů. Odvolatel nijak nedal najevo, že by bylo možné vozidlo zakoupit pouze podnikateli. Skutečnost, že si takový automobil spotřebitel nikdy nekoupil, neznamená, že by k tomu nemohlo dojít. Sám odvolatel ve svém odvolání uvádí, že je teoreticky možné, aby u něj takový druh vozidla zakoupil i spotřebitel. Předmětný správní delikt je deliktem ohrožovacím, kdy k naplnění jeho skutkové podstaty postačuje ohrožení právem chráněného zájmu, nemusí tedy dojít k jeho porušení. Pokud zde tedy existuje možnost, že by si vozidlo zakoupil i spotřebitel, je spotřebitel jednáním odvolatele ohrožen, což postačuje k vyvození odpovědnosti za daný správní delikt. Na předmětnou věc se tedy nepochybně vztahuje zákon o ochraně spotřebitele. Výslech svědků k prokázání, že nákladní valníková vozidla nakupují u odvolatele pouze podnikatelé, nepovažuje odvolací orgán z výše uvedených důvodů za relevantní.

Správní orgán netvrdí, že k přetočení tachometru došlo ze strany odvolatele ani mu to neklade za vinu. Odvolatel je viněn z toho, že spotřebiteli nepodal řádnou informaci o vlastnosti prodávaného vozidla (počtu najetých kilometrů). Pouhé opsání stavu tachometru nelze považovat za řádnou informaci. Odvolací orgán má za to, že stav tachometru a počet skutečně najetých kilometrů jsou dva různé údaje, neboť stav tachometru nemusí být vždy shodný s počtem skutečně ujetých kilometrů. Spotřebitel však údaj o stavu tachometru uvedený bez dalšího vnímá jako úplnou, pravdivou a ověřenou informaci o počtu automobilem najetých kilometrů, proto nelze akceptovat, aby byl uváděn pouze stav tachometru bez informace o vztahu tohoto údaje k počtu skutečně najetých kilometrů.

Odvolatel je jako prodávající povinen postupovat v souladu s požadavkem odborné péče, kterou se podle ust. § 2 odst. 1 písm. o) ZOS rozumí úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám a obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti. Tento požadavek zahrnuje i ověřování informací, kterých se odvolateli o prodávaných výrobcích dostalo. Odvolatel by tedy měl vyvinout maximální úsilí pro ověření údaje na tachometru a s výsledky takového ověřování by měl být spotřebitel zřetelně, srozumitelně a jednoznačně seznámen, a to současně s podáním informace o stavu tachometru. Jedině takovým způsobem

lze splnit povinnost danou ust. § 9 odst. 1 ZOS. Pokud tedy odvolatel neměl možnost dostatečně ověřit, zda stav tachometru odpovídá počtu skutečně ujetých kilometrů, měl toto sdělit spotřebiteli současně s uvedením informace o stavu tachometru.

Informace o tom, že stav tachometru nemusí odpovídat počtu skutečně ujetých kilometrů, uvedená až v kupní smlouvě či sdělená až poté, kdy spotřebitel projeví o koupi zájem, je nedostatečná. Vztah stavu tachometru vzhledem k počtu skutečně najetých kilometrů je nutné uvést současně s informací o stavu tachometru, spotřebitel má z informace o stavu tachometru uvedené bez dalšího za to, že se jedná o pravdivý, úplný a ověřený údaj, tedy že jde o počet skutečně najetých kilometrů. Počet vozidlem ujetých kilometrů je přitom velmi důležitým údajem, podstatným pro rozhodování spotřebitele o koupi vozu. Uvedení informace o vztahu stavu tachometru k počtu skutečně najetých kilometrů až následně, po projevení zájmu spotřebitele o daný vůz, nelze považovat za řádné, neboť spotřebitel by nemusel o vozidlo vůbec projevit zájem, kdyby mu byly takové informace sděleny ihned, tj. současně s informací o stavu tachometru. Prodej výrobků spotřebitelům se řídí občanským zákoníkem, nikoli zákoníkem obchodním (do konce roku 2013, kontrola byla provedena dne 27. 8. 2013), je nutné při něm dodržovat ustanovení zákona o ochraně spotřebitele. Jak již bylo napsáno výše, odvolatel nijak neinformoval své zákazníky o tom, že by u něj mohli nakupovat pouze podnikatelé, inspektoři České obchodní inspekce při kontrole vystupovali jako spotřebitelé, odvolatel byl tedy povinen dodržovat povinnosti dané zákonem o ochraně spotřebitele. Pokud jde o námitku odvolatele, že cena vozidla byla natolik zajímavá, že by se neměnila ani v případě, kdy by mělo vozidlo najeto zjištěný počet kilometrů (418.790 km), když rozhodující je technický stav vozidla, odvolací orgán uvádí, že pro určení ceny vozidla je zajisté důležitý jeho technický stav, avšak počet najetých kilometrů se do ceny vozidla také promítá, neboť ukazuje na intenzitu, s jakou bylo auto používáno, tedy svědčí o míře opotřebení vozidla. Nadto pokud by spotřebitel věděl, že vozidlo mělo ke dni 30. 12. 2010 najeto 418.790 km (namísto údaje na stavu tachometru 261.000 km) pro nákup vozidla by se nemusel rozhodnout a cenu vozidla 240.790,- Kč by nevynaložil. Právě v tomto spočívá následek správního deliktu, kterého se odvolatel dopustil, vzhledem k výši této částky je nutné takový následek zhodnotit v neprospěch odvolatele.

Odvolací orgán pak nemůže souhlasit s odvolatelem v tom, že při výkladu činěném správním orgánem by musely všechny autobazary ukončit svou podnikatelskou činnost. Správní orgán pouze požaduje, aby byly dodržovány povinnosti dané zákonem o ochraně spotřebitele, v daném případě, aby byl spotřebitel řádně informován o vlastnosti vozidla (počet ujetých kilometrů). Ke splnění této povinnosti nepostačuje pouhé opsání údaje z počítadla ve vozidle (stav tachometru), avšak je třeba, aby prodávající v souladu s požadavkem odborné péče tuto informaci prověřoval, tedy aby zjišťoval, jaký je její vztah k počtu skutečně najetých kilometrů, informaci o tomto vztahu je pak třeba podat spotřebiteli současně s uvedením stavu tachometru. Správní orgán si je vědom toho, že možnosti ověřit stav tachometru jsou pro prodávající omezené a že situace v oblasti sankcionování samotného přetáčení tachometru není ideální, z hlediska ochrany spotřebitele je však třeba podávat úplné, pravdivé, srozumitelné, jednoznačné a zřetelné informace, pouhé poukázání na stav tachometru je však informací částečnou, neboť stav tachometru se může lišit od počtu skutečně najetých kilometrů. Pokud odvolatel nemá možnost ověřit stav tachometru, musí spotřebitele seznámit s tím, že se jedná o údaj neověřený, který nemusí odpovídat skutečnému stavu najetých kilometrů, toto je třeba učinit současně s informováním spotřebitele o stavu tachometru. Odvolací orgán poznamenává, že odpovědnost za daný správní delikt je odpovědností objektivní, kdy není třeba zjišťovat míru zavinění, ke spáchání správního deliktu může dojít i zcela nezaviněným jednáním. Pokud by byl prokázán úmysl, jednalo by

se o skutečnost přičitatelnou výrazným způsobem v neprospěch pachatele, uložená pokuta by byla mnohem vyšší. V řešeném případě úmysl prokázán nebyl.

Odvolací orgán nijak nebrání odvolateli v podnikání, neomezuje ústavně zaručené právo podnikat. Jak již bylo uvedeno, správní orgán dohlíží na dodržování zákona o ochraně spotřebitele, který byl odvolatelem prokazatelně porušen. Odvolatel není viněn z toho, že by s tachometrem manipuloval, avšak z toho, že spotřebitele neinformoval řádně o vlastnosti prodávaného vozidla, tedy z porušení ust. § 9 odst. 1 ZOS. V rámci tohoto správního řízení tak není podstatné, kde bylo s tachometrem manipulováno, avšak zda se spotřebiteli dostalo řádné informace. Na odvolatele není přenášena odpovědnost za manipulaci s tachometrem. Odvolatel není viněn ani z porušení ust. § 6 ZOS (diskriminace spotřebitele při poskytování služeb či při prodeji výrobků), v napadeném rozhodnutí není o diskriminaci spotřebitele žádná zmínka. V době spáchání správního deliktu (27. 8. 2013) byl správní delikt odpovídající porušení ust. § 9 odst. 1 ZOS zakotven v ust. § 24 odst. 7 písm. c) ZOS, orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí řádně uvedl, že je postupováno podle znění zákona o ochraně spotřebitele účinného v době spáchání správního deliktu, a to nejen v hlavičce rozhodnutí, ale i na straně 3 napadeného rozhodnutí, kde se orgán prvního stupně zabýval tím, zda pozdější právní úprava není pro odvolatele příznivější. Podle znění zákona o ochraně spotřebitele účinného v době spáchání správního deliktu (rozhodné znění) se správní delikt podle ust. § 24 odst. 7 písm. c) netýkal diskriminace, avšak plnění informačních povinností podle ust. § 9 a ust. § 10 odst. 2, Porušení ust. § 9 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 7 písm. c) ZOS bylo jednoznačně prokázáno.

Odvolací orgán se dále zabýval odůvodněností výše uložené pokuty. Orgán prvního stupně se řádně zabýval všemi kritérii pro určení výše sankce danými ust. § 24b odst. 2 ZOS, tedy závažností správního deliktu, zejména způsobem jeho spáchání, jeho následky a okolnostmi, za kterých byl spáchán, a tato řádně vyhodnotil. Způsob spáchání správního deliktu byl shledán typickým pro daný správní delikt, proto nebyl hodnocen ani ve prospěch ani v neprospěch odvolatele. Následky správního deliktu spočívaly v tom, že se spotřebiteli nedostalo řádné informace o počtu vozidlem najetých kilometrů (jak bylo odůvodněno výše), tato informace je pro spotřebitele velmi důležitá při rozhodování o koupi vozu. Následkem správního deliktu byl zohledněn v neprospěch odvolatele, neboť by spotřebitel nemusel o vůz projevít zájem a vynaložit finanční prostředky na jeho zakoupení ve výši 240.790,- Kč, pokud by se mu dostalo řádné informace o vlastnosti vozu- počtu najetých kilometrů (spotřebiteli tedy mohla být způsobena poměrně značná majetková újma). Pokud jde o okolnosti spáchání správního deliktu, v neprospěch odvolatele bylo vzato, že řádnou informaci neposkytl písemně ani ústně při kontrole. Dále byla v neprospěch odvolatele zohledněna výše rozdílu mezi stavem tachometru (261.000 km) a zjištěným počtem najetých kilometrů (418.790 km ke dni 30. 12. 2010, jak bylo zjištěno znaleckým posudkem č. 3300/2013), která byla 157.790 km, přičemž takový rozdíl má znatelný vliv na cenu automobilu i na jeho jízdní vlastnosti. Ve prospěch odvolatele bylo naopak hodnoceno, že se jedná o první zjištěné porušení zákona o ochraně spotřebitele z jeho strany. Odvolací orgán považuje uloženou pokutu za přiměřenou, odpovídající okolnostem případu a dostatečně splňující represivní i preventivní účinky. Závěrem odvolací orgán informoval odvolatele o možnosti požádat o povolení úhrady pokuty ve splátkách.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud při splnění podmínek podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. o podané žalobě rozhodl, aniž nařizoval ve věci jednání.

Podle ust. § 23 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu tím, že „*nesplní informační povinnost podle § 9 a § 10 odst. 2*“.

Informační povinnost podle ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, ukládá prodávajícímu „*řádně informovat spotřebitele o vlastnostech prodáváných výrobků nebo charakteru poskytovaných služeb, o způsobu použití a údržby výrobku a o nebezpečí, které vyplývá z jeho nesprávného použití nebo údržby, jakož i o riziku souvisejícím s poskytovanou službou. Jestliže je to potřebné s ohledem na povahu výrobku, způsob a dobu jeho užívání, je prodávající povinen zajistit, aby tyto informace byly obsaženy v přiloženém písemném návodu a aby byly srozumitelné*“.

Odstavec 2 téhož ustanovení pak upravuje liberační důvody, kdy se odpovědnosti za správní delikt může prodávající zprostit. „*Povinností uvedených v odstavci 1 se nemůže prodávající zprostit poukazem na skutečnost, že mu potřebné nebo správné informace neposkytl výrobce, dovozce nebo dodavatel. Tyto povinnosti se však nevztahují na případy, kdy se jedná o zřejmé nebo obecně známé skutečnosti*“.

Povinnost „*řádně informovat spotřebitele o vlastnostech prodáváných výrobků*“ je koncipována jako objektivní odpovědnost prodávajícího, což v případě prodeje ojetého vozidla znamená povinnost prodávajícího (nejčastěji autobazaru) řádně informovat spotřebitele (kupujícího) o vlastnostech ojetého vozidla. O vlastnostech ojetého vozidla může prodávající informovat kupujícího řádně pouze tehdy, pokud spolehlivě zjistí skutečný stav ojetého vozidla.

Je nepochybné, že údaj o počtu najetých kilometrů představuje podstatný parametr vypovídající o opotřebení prodáváného ojetého vozidla, který zásadním způsobem ovlivňuje jeho cenu. Obdobně se vyjádřil i Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 2. 7. 2014, sp. zn. 8 Tdo 728/2014: „*počet ujetých km je při prodeji motorového vozidla jednou z podstatných skutečností určujících výši jeho prodejní ceny. Cenu a atraktivnost ojetého vozu určuje především technický stav, rok výroby a intenzita, s jakou byl používán předchozím majitelem. O těchto skutečnostech dobře vypovídá stav počítadla kilometrů*“.

Právě proto, že u prodeje ojetých aut jde o podstatný, i když ne jediný, parametr vypovídající o opotřebení vozidla, a tedy i o jeho skutečném stavu (neboli vlastnostech) podle názoru soudu, nelze rezignovat na povinnost prodávajícího dostatečně spolehlivě zjistit skutečný stav opotřebení stavu vozidla vyjádřený skutečným počtem ujetých kilometrů.

Rozsah instruktážní povinnosti vyplývající z ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, a jeho limity vymezené v ustanovení § 9 odst. 2 větě druhé tohoto zákona je třeba vyložit s ohledem na konkrétní okolnosti jednotlivého případu, zejména povahy toho kterého výrobku. Je přitom třeba aplikovat princip proporcionality (přiměřenosti) mezi ochranou spotřebitele na jedné straně a reálnými možnostmi prodávajícího na straně druhé, tj. klást na výrobce pouze požadavky rozumné, přiměřené okolnostem, nikoli požadavky nepřiměřené. (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.2.2012, sp.zn. 25 Cdo 2516/2009).

Výkladem informační povinnosti prodávajícího podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se zabýval rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.10.2015, čj. 8 As 70/2015-56. Správní orgány spatřovaly delikt v této věci výslovně v tom, že prodejce ojetého auta kupujícího neinformoval o stavu najetých kilometrů podle servisní knížky, v které byl zaznamenán vyšší počet najetých kilometrů, než na tachometru. Soud po posouzení skutkové situace dospěl k závěru, že tuto informaci prodávající nemohl poskytnout, neboť o existenci

servisní knížky, a tím i odlišného údaje o najetých kilometrech, prokazatelně nevěděl, a požadavek správního orgánu o nezbytnosti servisní knížky k prokázání stavu opotřebení jde nad rámec zákona. Podstatné je však, že v této věci Nejvyšší správní soud navázal na výklad Nejvyššího soudu, když uvedl, že i na prodávajícího v daném případě, šlo o prodejce ojetého auta s prokazatelně stočeným tachometrem, lze při plnění informační povinnosti podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele „klást pouze požadavky, které jsou rozumné a přiměřené okolnostem“.

Podle ust. § 2 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele je prodávající definován jako podnikatel ve smyslu § 420 občanského zákoníku (dle odkazu pod čarou)

V ust. § 420 občanského zákoníku je podnikatelem ten, „kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele“ a pro „účely ochrany spotřebitele a pro účely § 1963 se za podnikatele považuje také každá osoba, která uzavírá smlouvy související s vlastní obchodní, výrobní nebo obdobnou činností či při samostatném výkonu svého povolání, popřípadě osoba, která jedná jménem nebo na účet podnikatele“.

Z citovaného textu definujícího podnikatele, jakožto osobu, která se v daném případě zabývá prodejem aut jako výdělečnou činností, a tedy je nebo by v každém případě měl být známým dané oblasti, vyplývá povinnost prodávajícího dostatečně zjistit skutečný stav vozidla, včetně stavu ujetých kilometrů, jakožto podstatného ukazatele opotřebení. Jinak nemůže prodávající dostát své zákonné povinnosti řádně informovat spotřebitele o opotřebení prodáváného výrobku, jakožto podstatné vlastnosti u prodeje ojetých vozidel. Jestli bychom připustili jiné, než dostatečně spolehlivé zjištění stavu ojetého vozidla, informační povinnost zakotvená ustanovením § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele by pozbývala smyslu a popřen by byl účel tohoto ustanovení.

Je nesporné, že žalobce vystupoval ve vztahu ke kupujícím jako prodávající ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele a bylo tedy jeho povinností zachovávat veškeré povinnosti jemu tímto zákonem uložené. Povinnost řádně informovat spotřebitele zakládá objektivní odpovědnost prodávajícího za to, že spotřebiteli se dostane pravdivých informací o vlastnostech vozidla, na základě kterých pouze může učinit kvalifikované rozhodnutí o koupi, zavinění u tohoto správního deliktu se nevyžaduje. Vrchní soud v Praze se rozsudkem ze dne 25.11.1994, sp.zn. 6 A 12/1994 Sb. (viz. ASPI) vyjádřil k charakteru odpovědnosti za správní delikt právnické osoby takto: „Správní úřad se při rozhodování o povinnosti právnické osoby platit sankci za správní delikt v oboru práva veřejného (tzv. odpovědnost za správní delikt) řídí - nestanoví-li zákon výslovně něco jiného - obdobnými principy jako soud v oboru práva soukromého při rozhodování o jejich obecné odpovědnosti za škodu. Základním předpokladem pro uložení sankce tak bude zejména skutečnost, že poškození nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu nastalo provozní činností právnické osoby, nebo tehdy, jestliže tento důvod vznikl při činnosti právnické osoby jednáním nebo opominutím osob, které právnická osoba k této činnosti použila. Odpovědnost za správní delikt má objektivní a nikoli absolutní charakter; nejde tedy o odpovědnost za zavinění, ale ani o odpovědnost za výsledek.“

Žalobce byl tedy jako prodávající povinen postupovat v souladu s požadavkem odborné péče, kterou se podle ust. § 2 odst. 1 písm. o) zákona o ochraně spotřebitele rozumí úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat, a která odpovídá poctivým obchodním praktikám a obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti. Tento požadavek zahrnuje i ověřování informací, kterých se

odvolateli o prodávaných výrobcích dostalo. Prodejce by tedy měl vyvinout maximální úsilí pro ověření údaje na tachometru a s výsledky takového ověřování by měl být spotřebitel zřetelně, srozumitelně a jednoznačně seznámen, a to současně s podáním informace o stavu tachometru. Jedině takovým způsobem lze splnit povinnost danou ust. § 9 odst. 1 ZOS. Pokud tedy prodejce nemá možnost dostatečně ověřit, zda stav tachometru odpovídá počtu skutečně ujetých kilometrů, musí toto sdělit spotřebiteli současně s uvedením informace o stavu tachometru.

Nelze tedy připustit „výmluvy“ prodejců ojetých aut kupříkladu, že původní majitel neposkytl prodejci dostatek informací o skutečném stavu vozidla, např. tím, že nedodal dokumenty, z nichž by bylo možné stav vozidla a počet ujetých kilometrů jakožto údaj o opotřebení vozidla, spolehlivě zjistit.

Od prodejce aut lze reálně očekávat, že je schopen odhadnout, zdali technický stav vozidla a opotřebení viditelných součástí vozidla odpovídá počtu kilometrů zaznamenaných na tachometru. Tento odhad má určité své limity a odborné příručky udávají, že stočení pod 50 000 km nelze podle znaků zjevného opotřebení odhadnout. Odborným posouzením, jakého je prodávající jako osoba podnikající v daném oboru, jistě schopna lze odhalit míru opotřebení tím, že prodejce zkontroluje mechanické části vozu (např. spojku, katalyzátor či uchycení kol, stav interiéru (míra jeho opotřebení by měla odpovídat uvedenému stavu tachometru, podezření vzbuzují hodně použité nebo naopak nové či prokazatelně měněné prvky, jako například pedály, volant, hlavice řadicí páky, nebo bezpečnostní pásy, úpravy sedadel a jejich přechalounění).

Prodejci ojetých vozidel nejsou povinni zjišťovat skutečný počet ujetých kilometrů, přesto v současnosti není obtížné počet ujetých kilometrů u vozidel dostatečně spolehlivě zjistit. Každé vozidlo totiž po dobu svého provozu musí více či méně pravidelně navštívit servis, rovněž tak musí na pravidelnou technickou prohlídku. Ve všech těchto případech dochází již dnes k zaznamenání počtu ujetých kilometrů. I když v České republice neexistuje certifikační autorita, která by poskytovala zaručené informace o najetých kilometrech všech vozidel. Společnost Cebia, spol. s r. o., která provozuje systém Autotracer se zabývá sledováním historie vozidel. Údaj o počtu ujetých kilometrů je po zadání VIN kódu daného vozidla snadno a bezplatně zjistitelný na internetu (služba funguje pod záštitou Ministerstva dopravy). Přestože tento systém pracuje jen s údaji ze stanic technických kontrol a navíc jen těch v České republice a proto se v databázi mohou vyskytovat chyby, zapříčiněné tím, že údaje nahlášené do databáze nejsou ověřovány, je tento systém poměrně spolehlivý. V případě koupě vozidla přivezeného ze zahraničí, se k spolehlivým údajům nelze dostat a ke klamání spotřebitele stáčením kilometrů dochází nejčastěji právě v těchto případech, protože i když se takové vozidlo při dovozu povinně dostane na stanici technické kontroly, kde se zapisují ujeté kilometry a které lze pak následně ověřit pomocí výše uvedené služby, v tuto dobu bývá údaj o ujetých kilometrech již „stočen“. Situaci navíc komplikuje i skutečnost, že nejsou jednoduše dohledatelné údaje ze země původu takového vozu. Ani tato situace však nevylučuje povinnost prodejce porovnat stav vozidla podle zjevného opotřebení s počtem ujetých kilometrů zaznamenaných na tachometru a také prověřit dokumentaci vztahující se k vozidlu, a to zejména vedení údajů v servisní knížce. V případě, že existence jakýchkoliv uvedených nesrovnalostí je prodejce ojetých vozidel povinen dát stav ujetých kilometrů odborně zjistit. Pokud odborné zjištění stavu ujetých kilometrů je nad rámec možností prodejce, musí prodejce v každém případě na tyto konkrétně specifikované nesrovnalosti indikující možnost manipulace se stavem tachometru spotřebitele prokazatelně upozornit (nejlépe písemně v kupní smlouvě), jinak nelze považovat informační povinnost podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele za splněnou.

Prohlášení podnikatele o počtu najetých kilometrů, jak již bylo uvedeno, ovlivňuje rozhodnutí spotřebitele o tom, zda, jak a za jakých podmínek produkt koupí. Při plnění informační povinnosti je tedy podnikatel povinen vyvíjet náležitou profesionální péči, což je úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od obchodníka ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám poctivosti v oblasti obchodníkovy činnosti. Na otázku, zda je po podnikateli možné, s ohledem na profesionální péči, požadovat, aby vyhledával dodatečné informace o počtu najetých kilometrů a nespokojil se s pouhým konstatováním, že skutečný údaj není znám, nutno jednoznačně odpovědět kladně. Vzhledem k výše uvedeným zákonným ustanovením na věc dopadajícím a citované judikatury podle názoru soudu **v oblasti prodeje ojetých automobilů lze po prodejci oprávněně požadovat, aby určité dodatečné informace (kromě údaje z tachometru) vedoucí ke zjištění skutečného stavu ujetých kilometrů vyhledával, neboť to patří k poctivým obchodním praktikám a obecným zásadám poctivosti v této oblasti obchodu.** V opačném případě by se bylo možné ve všech případech informační povinnosti vyhnout s konstatováním, že prodejce nemá dostatek informací o skutečném stavu ujetých kilometrů, což je však v případě ochrany spotřebitele vyloučeno, neboť dle § 9 odst. 2 zákona se prodávající informační povinnosti nemůže zprostit poukazem na skutečnost, že mu potřebné nebo správné informace neposkytl výrobce, dovozce nebo dodavatel. **Míra tohoto zjišťování vychází z reálných možností prodávajícího zjistit skutečný stav ujetých kilometrů, přičemž při vyhledávání informací o skutečném počtu ujetých kilometrů lze na prodejce ojetých aut klást pouze požadavky rozumné a přiměřené okolnostem, což znamená, že prodejce je povinen učinit všechna rozumná a přiměřená opatření vedoucí ke zjištění skutečného stavu ujetých kilometrů.**

Na základě uvedených teoretických východisek soud přistoupil k řešení sporných otázek vymezených žalobními body v nyní projednávaném případě.

První žalobní námitkou zpochybňoval žalobce možnost uložení pokuty podle zákona o ochraně spotřebitele, jestliže kupující nebyl občan ale podnikatel, což o právním postavení kupujícího žalobce předpokládal.

Soud z kontrolního protokolu ze dne 27. 8. 2013 zjistil, že kupujícím (kterými byli inspektoři ČOI) informace o vozidle poskytoval jednatel žalobce a z tohoto protokolu nevyplývá, že by žalobce vylučoval, aby u něj nakupovali i spotřebitelé, v každém případě však z protokolu vyplývá, že prodejce nezjišťoval, zda osoby, které vstoupili do jeho provozovny a které projevíli zájem o nabízené vozidlo, jsou spotřebitelé či podnikatelé. I spotřebitelé tak mohli vejít do provozovny žalobce a zajímat se o nabízená vozidla. Rovněž tak v odvolání žalobce připustil, že je možné, že by si i spotřebitel daný typ vozidla zakoupil. Z podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, který je deliktem ohrožovacím, vyplývá, že stačí pouhé ohrožení právem chráněného zájmu, v daném případě možnost, že zájemci o vůz byli osoby v postavení spotřebitele. Žalovaný oprávněně zamítl žalobcem navrhované výsledky jako nabytečné, neboť výsledky měli pouze prokázat, že tento typ vozu je kupován zejména podnikateli.

Soud rovněž nemůže souhlasit s názorem žalobce (vyjádřeného v rámci druhé žalobní námítky), že informační tabulka o počtu najetých kilometrů umístěná v nabízeném vozidle nemá relevanci ani informační hodnotu a svědčí pouze o stavu zaznamenaném na tachometru.

Spotřebitel přistupuje ke koupi vozidla právě na základě prvotních informací a tyto musí být pravdivé, nelze připustit, že by byly v souladu s poctivým obchodním stykem praktiky, kdy zákazník je „nalákán“ informací umístěnou na vozidle o určitém počtu ujetých

kilometrů a posléze by mu byl mu sdělen stav skutečný (vyšší). V projednávaném případě kupujícímu ani skutečný vyšší stav ujetých kilometrů kupujícímu nebyl sdělen, pouze v kupní smlouvě byl kupující upozorněn, že stav kilometrů uvedený na tachometru se může lišit. Povinnost k poskytování řádné informace o vlastnostech vozidla se vztahuje na všechny informace, které prodejce kupujícímu sděluje a tyto údaje musí být shodně sdělovány od počátku. Navíc o shodném údaji o počtu ujetých kilometrů jako byl uveden na informační tabulce umístěné na vozidle byl informován spotřebitel i ústně, což vyplývá z protokolu ze dne 27.8.2013.

Nelze souhlasit s žalobním tvrzením, že v daném případě správní orgány nesprávně na daný případ aplikovali ust. § 9 odst. 1 a ust. § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. V době deliktního jednání správní orgány postupovaly podle zákona účinného v době spáchání správního deliktu, jak je to uvedeno v záhlaví rozhodnutí orgánu prvního stupně („...o ochraně spotřebitele, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu“) a na str. 3 daného rozhodnutí, kde se orgán prvního stupně věnoval problematice čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, v rozhodnutí žalovaného na str. 6 v rámci vypořádání se s obdobnou námitkou žalobce uplatněnou s odvolání. K námitkám o porušení diskriminace soud konstatuje, že správní orgán žádné ustanovení ohledně diskriminace neaplikoval a diskriminace nebyla ani v daném případě předmětem jeho rozhodování.

Z kontrolního protokolu ze dne 27.8.2013 vyplývá, že písemně i ústně byla kupujícímu poskytnuta informace, že vůz má najeto 216 000 km, přičemž již k datu 30.12.2010 byl stav najetých kilometrů 418 790.

Nutno přisvědčit názoru žalovaného, že podání informace o stavu tachometru a podání informace o počtu skutečně najetých kilometrů, jsou dva odlišné údaje, které nemusí být vždy shodné, a spotřebitel by měl být jasně, pravdivě, úplně, jednoznačně a srozumitelně informován o obou těchto údajích, a to zároveň. Není možné nejdříve deklarovat určitý údaj o stavu ujetých kilometrů (na informační tabuli a ústně při jednání se spotřebitelem) a nato údaj v kupní smlouvě zpochybnit v tom smyslu, že nemusí odpovídat skutečnému stavu.

Prodávající je povinen ověřit stav vykazovaný na tachometru, jak bylo výše vyloženo. Tento požadavek není nijak nepřiměřený možnostem žalobce; žalobce podniká v daném oboru od roku 2006 (dle výpisu z živnostenského rejstříku založeného v správním spise). Pokud žalobce neměl možnost si ověřit stav tachometru, z dokumentů (servisní knížka spotřebiteli nebyla prodejcem předložena) ani jinak, byl povinen danou informaci spotřebiteli sdělit od počátku a současně s uvedením údaje o stavu vykazovaném na tachometru. Nutno souhlasit s žalovaným, že není možné, aby byly spotřebiteli poskytovány pouze dílčí informace. Žalobce měl vyvinout přiměřené úsilí, aby ověřil, zda stav tachometru odpovídá počtu skutečně ujetých kilometrů, v daném případě neučinil k ověření skutečného stavu nic.

Výši uložené pokuty považuje soud za přiměřenou okolnostem, její výše je náležitě správními orgány zdůvodněna a správní orgán se zabýval všemi kritérii stanovenými v ust. § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a tato řádně vyhodnotil a vzhledem k tomu, že se jedná o velký autobazar „prodávající auta za ceny v řádech desetitisíců až statisíců korun českých“, nebyl oprávněn žalovaný předpokládat, že by byla pokuta likvidační. Žalobce navíc v odvolacím řízení nenamítal, že by pro něj mohla být výše uložené pokuty likvidační. Žalobce ani nyní v soudním řízení konkrétně netvrdí a především nedokládá likvidační účinek pokuty. Žalovaný navíc informoval žalobce o možnosti požádat o uložení úhrady pokuty ve splátkách, takto mohou být zmírněny negativní důsledky sankce.

S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. září 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
S. Š.